

РЕШЕНИЕ

№ 682

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калинка Илиева

**ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Красимира Желева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11100** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е въз основа на касационна жалба, подадена от [фирма] срещу решение от № 195436/10.9.2020 г., постановено по НАХД 4549/2020 г. по описа на СРС, 99 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 29-290060990/17.2.2020 г. на директора на дирекция „Международна трудова миграция“ към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

Касаторът твърди, че са неправилни изводите на съда, че не са налице твърдените съществени процесуални нарушения – описанието на нарушението е неясно относно времето на извършване на нарушението; в предписанието е дадено неизпълнимо указание – четири месеца след крайния момент, в който е указано да се плати, поради което за неизпълнението му не следва да се носи отговорност. Не е посочено място на извършване на нарушението. Посочено е, че е нарушен чл. 415, ал. 1 КТ, който не съдържа правило за поведение, а е санкционна норма. Твърди, че не е извършил нарушението. Не може да се дава предписания за недължими, т.е. прихванати суми. Налице е спор относно дължимостта им, който спор може да се реши само от гражданския съд.

Ответникът директора на дирекция „Международна трудова миграция“ към

Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ счита, че решението е правилно и законосъобразно и моли да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП моли да се потвърди решението на СРС.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС, при преценка на доказателствата по делото, е приел за установена следната фактическа обстановка: при извършване на проверка на касатора, служители на ответника са констатирали нарушения и несъответствия, поради което с протокол № ПР 1928813/4.9.2019 г. са дадени задължителни предписания и срок за изпълнение. При последваща проверка от 3.12.2019 г. до 15.1.2020 г. проверяващите са установили, че касаторът, в качеството си на работодател, не е изпълнил даденото му задължително предписание под № 8 от посочения протокол, а именно – да заплати определеното със заповед № 00075/13.5.2019 г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 7 дни на А. В. М., не по-късно от последния работен ден на месеца, следващ месеца, през който е прекратено трудовото правоотношение съгласно чл. 228, ал. 3 КТ. Срокът на задължителното предписание е изтекъл на 25.9.2019 г.

Касаторът не оспорва описаната фактическа обстановка, а именно, че липва плащане на посоченото по-горе обезщетение. Не са представени доказателства за плащането му на нито един етап от производството, вкл. и пред настоящата инстанция. Излагат се твърдения, че задължението е прихванато или че не е дължимо. Действително, спорът относно дължимостта на това задължение следва да се реши по съдебен ред, от граждански съд. Но видно от установеното по делото, касаторът не е изложил твърдения в тази насока. Същевременно, издаването на заповед № 00075/13.5.2019 г. следва да се тълкува като извънсъдебно признание за неизгодни за него факти. Следва да се отбележи, че в случай, че спори относно дължимостта, касаторът е имал правната възможност да предяви иск, с който да поиска признаване установено недължимостта на вземането, в каквато насока също не са представени доказателства. Следователно, направеното в касационната жалба твърдение за недължимост не може да се приеме като изявление за оспорване на вземането, а единствено като защитна позиция по това дело.

На следващо място, настоящият състав изцяло споделя изводите на СРС относно спазване изискванията на чл. 42 и 57 ЗАНН доколкото АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити съгласно изискванията на посочените норми. Те съдържат достатъчно изложение на факти, даващи възможност за индивидуализиране

на нарушението, вкл. и по време и място. В този смисъл следва да се посочи, че органите са цитирали нормата на чл. 228, ал. 3 КТ, определяща срока за заплащане на процесното обезщетение, а същевременно с предписанието са дали друг срок – до 25.9.2019 г. за изпълнението на това задължение, именно който срок е от значение за носенето на административно- наказателната отговорност /изтичането на срока по чл. 228, ал.3 КТ води до гражданско-правна такава/. Ето защо съдът намира, че НП в достатъчна степен индивидуализира времеви нарушението. Що се отнася до мястото на извършване на нарушението, то е определяемо - може да се определи в зависимост от мястото на изпълнение на задължението за плащане на процесното обезщетение.

На следващо място, видно от НП следва да се приеме, че е наложена имуществена санкция за неизпълнение на принудителна административна мярка, приложена от контролен орган относно спазване на трудовото законодателство. В случая се установява, че е наложена такава за неизпълнение на цитираното по-горе задължително предписание /необжалвано от касатора, поради което и влязло в сила/ относно спазване нормата на чл. 228, ал. 3 КТ.

По отношение на това дали е налице маловажност. Съдът споделя изводите на СРС в този смисъл, поради което и изцяло препраща към тях.

Предвид изложеното съдът намира, че решението е постановено при спазени материално правни норми от СРС.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 195436/10.9.2020 г., постановено по НАХД 4549/2020 г.по описа на СРС,99 с-в.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, сумата от 80 лв. разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.